

ΜΑΡΟΚΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΤΡΕΒΙΕΡ

Η ΑΣΙΠΡΗ ΚΟΤΤΑ

ΕΜΠΕΔΙΣΤΑ γεμμένη κόττα στο μικρό σαθρό, έβου ψηφόντα μια αήτα από άρσενιο, η Βάγια κέρταζε με την άσπρη κοττα της τον άντρα της.

Έπειτος έστράβηξε το γούδοφο της, φορτωμένο με τρία πατσιάκια κι' έβγήκε να πάη στο παζάρι της Τερπουράδας, να το πουλήση.

Όταν ο άντρας της έστριψε τη γωνιά του δρόμου, η Βάγια σημάθηκε...

Ήταν μια από τις πανέμορφες έμεινες μάδρες του Μαρόκου, γνήσια Μπερμπερίνα, που η ορτα τους έζησε πάντα μακριά από τις πόλεις και το κορμί τους δέν έγνώρισε ποτέ τους περιορισμούς του γενσίματος. Νούνουνται μ' ένα μονάχο πέπλο κι' άσημένα κορμιά και ζουν στο ύπαιθρο γυμνές κι' έλευθέρως σαν τις σκουρίδες...

Ή Βάγια ήταν άληθια όμορφη. Άγαπούσε τον ήλιο στο φως και στον έλευθερο αέρα κι' ήξερε όλη τη μεγάλη δύναμη και την άνικητη γοητεία της όμορφιάς της.

Ήσαν άληθινή γυναίκα!

Έστεκόταν τώρα όρθη κι' έκέρταζε την πλατεία πεδιάδα και τον ποταμό, που έβουλοσε άρχα κι' μαργαριτέρινα νερά του.

Ή Βάγια σελλοχόζταν με κορυφή χαρά ότι τώρα ο άντρας της; λείπει, θα έζη στη διάθεσή της μια δόλοπληρη μέρα να κάνει λευθερα ό,τι θέλησει...

Έξωφα δώλες παρουσιάστηκε μπροστά της, σαν στοιχειά, η Άϊσσά, η θεά της.

— Να ζήσης! την έλευθερώσε η μάγισσα.

Κι' άφου με μια γρήγορη ματιά έβραβώθηκε πώς ήταν μόναχος τους, έπρόσθεσε:

— Ο Μπραχίμ σε κορταει να κι, να τον βρης στο μπαξέ του...

— Πάω, είπε η Βάγια, με τη φορά τούτη θέλω την καλύτερη από τις κόττες του...Θέλω την άσπρη του!

Ή Άϊσσά κούνησε το κεφάλι της κι' άποκρίθηκε:

— Όι τον καταφέρω να'σπρη θάω...

Κ' έστρεψε άμέσως στο Μπραχίμ και του είπε τα λόγια της Βάγιας. Έπειτος την έπρόσθεσε του μαγαζι του. Όταν άκουσε την άξιωση της Βάγιας έσημωσε το μπρόστο του κατά τον ουρανό και είπε:

— Όθλι με κόττα για νάσπρη! Την άσπρη κόττα!...Ο Άλλάχ να την ζαλίση, γιατί πολλά ζήταει! Είπε πλειονείαση η Βάγια!...

Παρ' όλα τα είσοα του χρόνια και τον σφοδρό πόθο του για την όμορφη άκινή Μπερμπερίνα, ο Μπραχίμ, ένοιωσε να ξεπονηθ μέσο του όλα τα έν σωμα της χορηγίας φιλαργουρίας:

— Μα τον Άλλάχ! μουροούρισε. Μια κόττα ζητάει; Όθλι μια κόττα σήμερα; Την τελευταία φορά δάχτης νάσπρη να μου δώση ένα φιλι, με λίγο μελι... Την προσηγυμένη την φίλισα για ένα κολλάκι από πετραδάκια και την κορτη για ένα μικρό καθραφτάκι... Σήμερα θέλει μια κόττα!...Τρομάρα της!...

Ή γρηά Άϊσσά προσπαθούσε να τον καταφέρη με γλυκόλογα.

— Ή Βάγια θέλει τον θάνατό μου! είπε μ' άπελοισία ο Μπραχίμ. Ή άσπρη κόττα, που μου ζήταει είναι η καλύτερη μου κλώσσα!

Ή Άϊσσά κατάλαβε πως έπρεπε να συμβάσση τα πράγματα και είπε:

— Δού' έσύ, Μπραχίμ, την άσπρη κόττα σου κι' η Βάγια θα σου φέρη ένα μαθρο κοττόπουλο μαθρο, που τώρα βγάει το λειρί του...

Ο Μπραχίμ φάνηκε ικανοποιημένος.

Κ' η γρηά έστρεψε να είδοποιήση τη Βάγια.

Ή Βάγια έδэхθηκε τη συμφωνία αυτή χαρογελώντας. Εδώια πανηγή ιδέα γαννήθηκε στο μυαλό της. Δέν είναι άς τόσο τίποτα. Έδωσε τη μαγεήλα της στο κεφάλι της, πήρε και το μαθρο κοττόπουλο κι' έστρεψε γ'λαστή να βρη τον Μπραχίμ, που την περιμένει άνυπόμονος πίσω άπ' το φράχτη.

Έπειτος την άγαλάμισε και την φίλισε στο στόμα. Πόσο ήταν όρραία η Βάγια!...Πόσο τη λαχταρούσε άληθια!... Για ένα φιλι της θάδανε τα άνατο. Είχε ξεχάσει και την τσιγγωνιά του...

Δύο ώρες ύστερα, η άσπρη κόττα του Μπραχίμ σιγωπηρότα, πάνω στη θροασιά, στην καλύτερη της Μπερμπερίνας. Ή δυο γοναίκες, η γρηά Άϊσσά κι' η όμορφη Βάγια, έβιναν σαν τρελλές από την άνυπομονησία τους ό; και να ψηθή η κόττα για να την φάνε...

Όταν ο άντρας της Βάγιας γύρισε από το παζάρι, η γυναίκα του του είπε:

— Πήγαμε στο Μπραχίμ να ζητήσης το μαθρο μας κοττοπούλι! Μάς έφωγε από παρίς κι' έπήγε κι' άνακατέθηκε με τα δικά του... Πήγαμε γρήγορα να το φέρης...

Ο Μπραχίμ καθόταν στο πεζούλι του, δίπλα στην δεξίπορτά του, παραδομένος στα έρωτικά του όνειρα. Όταν ο άντρας της Βάγιας πλησίωσε και τον είπε τι ζήταει, πήδησε άπάνω δρόθος, σαν να τον είχαν κιάσει άπ' το λαϊμό...

Ο άντρας της Βάγιας του φώναξε πάλι:

— Δώσε μου πίσω το μαθρο μας κοττόπουλο που ήρθε δώ! Το κέρτασε και τόχεις βάλει με τα δικά σου!...

— Στα κόμπαλα του πατέρα μου, όρκίστηκε ο Μπραχίμ—λίγαι άνήσυχος, γιατί ήξερε πως δέν λέει την άληθεια—δέν τόχω γά το μαθρο κοττόπουλό σου!

— Ά! ψάθη! Ή γοναίκα μου το είδε σήμερα, τη σειγμή που άπολουθούσε τα δικά σου ίσαρις 'δω.

Ο Μπραχίμ κατάλαβε το παιγνίδι, που τουπαίξε η Βάγια. Τι να κάνει;

— Για στάσσε να δοίμε, μουροούρισε. Μαρταί νάνα δώ το μαθρο κοττόπουλό σου...Μά ήλασε κι' έγα την άσπρη κόττα μου... Είμαι έβραιος, πως μου έφωγε σήμερα το προί κι' ήρθε στο σπίτι σου. Δώσε μου λοιπόν την άσπρη κόττα μου, να σου δώσω το μαθρο σου κοττόπουλο...

Ή πρότασις του Μπραχίμ φάνηκε λογική στον άντρα της Βάγιας.

— Άν εν' έτσι θά σου τη φέρω άμέσως, είπε κι' έγύρισε σπίτι του.

Σά λίγο ύστερ γύρισε πίσω πιο άγριμένος:

— Κλέφτη! Ληστή! ουδλίαις. Δίλιονα! Ή άσπρη κόττα σου, ψάθη, δέν βρι'εται σπίτι μου. Πάω να δης και μόνος σου, κλέφτη!

Κι' έφυγε από το φράχτη τον Μπραχίμ. Τόν πήγε σπίτι του και του έδειξε μια μια τις κόττες του όια:

— Βλέπεις, δάιμονο, πως η άσπρη κόττα σου δέν βρι'σκεται δώ πέρα; του φώναξε.

Ο Μπραχίμ, δυο πήγαμε κι' έκαταλάβαινε πιο καλό το παιγνίδι της Βάγιας. Σά λίγο μπήκε και καλά στο νόημα, όταν η δού γοναίκα η Άϊσσά κι' η Βάγια, έστρελαν μ' άρχισαν να τον βρι'ζουν κι' αυτές:

— Του σπύλλου γυιέ! Που καταραμένο; γάνε ο πατέρας που σ' έσκυψε!...Και μαθρο το μαστράκι, που σέ θήλασε! Κλεφτοποτιά! Ή κρωαγές τους; ύπώνωνταν ταραχτές, μέσα στη βαθεία ησυχία, του σούρουου...

Ο σείχης—ο ίδιανής χαροφύλακας—άκουσε τις φωνές κι' έστρεψε να μάθη τι συμβαίνει. Έσπρωξε τις δυο γοναίκες κι' έστάθηκε ν' άκούση τα παράκονα των δυο Μπερμπερίνας.

Υστερα, άρχισοντας μια κορυφή μυτιά στη Βάγια που του έφερε χαρίσει κι' ουτού κήποις τα χείλη της, της έλεισε το μάτι και της ψιθύρισε:

— Έγνοια σου...Τώρα θα δης...

Και γυριόντας στον Μπραχίμ τον διάταξε:

— Σώπα. Μπραχίμ! η φωνές που προσβάλλουν την άληθεια! Ή γοναίκα αυτές δίαινα μιλάν. Λέγε την άληθεια... Δώσε πίσω την... μουρή κόττα! Και για τιμωρία σου δώσε στον άντρα της Βάγιας και το μαθρο κοττόπουλο...

— Μούρη κόττα!... Δέν έπήρα τέτοιο πράγμα, έτόλημ να ξεφωνήη σασεσμένος ο Μπραχίμ, μη καταλαβαίνοντας την πονηρία του σείχη.

— Είπα δώσε πίσω και την μουρή κόττα! φώναξε ο σείχης.

Ο Μπραχίμ άγαμήλωσε το κεφάλι. Σελλοχόζταν: «δου νότασε... πολε άκρά! Κι' η άσπρη κόττα μας! Ή καλύτερη μου κλώσσα!...»

Ο σείχης τούρραξε μια άγρια ματιά κι' έστράβηξε να φύγη λέγοντάς του:

— Και μη ξεχνάς, Μπραχίμ, ότι ο Άλλάχ ο Μεγαλειόπλακνος και Δίκαιος, τιμωρεί πάντοτε έσινους, που ήβουτον τα έένα άγαθά!...

— Άς γίνη το θέλημα του Άλλάχ! μουροούρισε ο Μπραχίμ, ένώ κέρταζε με μισό μάτι τη Βάγια. Έκείνη χαμογελούσε κι' άνακατέσε τ' άδωκάτιτο γέλιο της με τις πρώτες σιές της τυχτας, που άπλώνονταν στην πεδιάδα...

Πιερ ντε Τρεβιέρ

ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

— Το βελόνι άνεκαλόφθη σά 1410 άπ' το Γάλλο σεματοποιό Φονρογύ.

— Πρωτόν ν' άνακαλωθή το βελόνι μεταχειρίζοντα για το ράψιμο οι μάν φταχοί άγνάθια δέντρων οι δέ πλούσιοι άγνάθια άπό χρυσό ή άσημ.

Ο Μπραχίμ περιμένει στο μαγαζι του.